

Anonymiseret version

Oversættelse

C-832/21 – 1

Sag C-832/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

27. december 2021

Forelæggende ret:

Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland)

Afgørelse af:

16. december 2021

Sagsøgte og appellanter:

Beverage City & Lifestyle GmbH

MJ

Beverage City Polska Sp.z.o.o.

FE

Sagsøger og indstævnt:

Advance Magazine Publishers, Inc.

[Udelades]

OBERLANDESGERICHT DÜSSELDORF

KENDELSE

I sagen

1. Beverage City & Lifestyle GmbH, [udelades] Schorfheide,
2. MJ, [udelades],

sagsøgte og appellant nr. 1 og 2,

[udelades]

3. Beverage City Polska Sp.z.o.o., [udelades] Kraków, Polen,

4. FE, [udelades],

sagsøgte og appellant nr. 3 og 4,

[udelades]

m o d

Advance Magazine Publishers Inc., [udelades] New York, USA,

sagsøger og indstævnt,

[udelades]

har 20. afdeling for civile sager ved Oberlandesgericht Düsseldorf [udelades]

afsagt følgende k e n d e l s e:

I.

Sagen udsættes.

II.

Oberlandesgericht Düsseldorf forelægger Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (herefter »forordning (EU) 2017/1001«), sammenholdt med artikel 8, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »forordning (EU) nr. 1215/2012«):

Er kravene »så snævert forbundne«, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser, som omhandlet i artikel 8 i forordning (EU) nr. 1215/2012, når sammenhængen i en sag om krænkelse af et EU-varemærke består i, at de sagsøgte parter, der er hjemmehørende i en bestemt medlemsstat (her: Polen), har leveret de varer, der krænker et EU-varemærke, til en sagsøgt part, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat (her: Tyskland), og hvis juridiske repræsentant ligeledes er sagsøgt som krænkende part og er den ankersagsøgte, og parterne kun er tilknyttet hinanden gennem

leverandørforholdet som sådant, og der hverken i retlig eller faktisk henseende består nogen yderligere forbindelse mellem dem?

Præmisser

A)

- 1 Sagsøgeren (herefter også »Advance Magazine Publishers«) er indehaver af flere EU-varemærker, der indeholder ordbestanddelen »Vogue«, blandt andet
 - EU-varemærke 00183756 VOGUE med prioritet pr. 1. april 1996, som bl.a. er registreret i klasse 16, »tryksager«,
 - EU-varemærke 004023041 VOGUE med prioritet pr. 2. september 2004, som bl.a. er registreret i klasse 16, »tryksager« og
 - EU-varemærke 014273296 VOGUE med prioritet pr. 2. september 2004, som den 19. juni 2015 bl.a. er registreret i klasse 43, »midlertidig værelsesudlejningsvirksomhed; hoteller, barer, caféer, restauranter og natklubber; restaurationsvirksomhed og udbringning af mad og drikke; catering«;

ifølge sagsøgeren er der tale om velkendte varemærker.
- 2 Sagsøgte nr. 1 er et selskab i henhold til tysk ret, der har hjemsted i den tyske delstat Schorfheide i den tyske delstat Brandenburg, og hvis forretning drives af sagsøgte nr. 2, selskabets direktør, som har bopæl i Niederkassel i den tyske delstat Nordrhein-Westfalen. Sagsøgte nr. 3 er et selskab i henhold til polsk ret med hjemsted i Kraków i Polen, hvis direktør, sagsøgte nr. 4, ligeledes er hjemmehørende i Kraków.
- 3 Sagsøgte nr. 3 producerer, reklamerer for og sælger en energidrik under betegnelsen »DIAMANT VOGUE«. Sagsøgte nr. 1, der var tilknyttet sagsøgte nr. 3, gennem en eksklusiv distributionsaftale for Tyskland, købte den således kendetegnede energidrik fra sagsøgte nr. 3 i Polen. Der er ikke nogen yderligere retlig forbindelse mellem sagsøgte nr. 1 og sagsøgte nr. 3, og det må fremhæves, at de på trods af ligheden mellem navnene ikke hører til samme koncern.
- 4 Ifølge sagsøgeren udgør forholdet en krænkelse af selskabets EU-varemærker og har anlagt sag mod samtlige sagsøgte ved Landgericht Düsseldorf, der er den kompetente domstol i EU-varemærkeretlige sager i delstaten Nordrhein-Westfalen, med påstand om, at de sagsøgte skal bringe deres praksis til ophør og – hvilket senere er blevet begrænset til at angå handlinger i Tyskland – fremlægge oplysninger, aflægge regnskab og betale erstatning. Sagsøgte nr. 3 og 4 har blandt andet gjort gældende, at Landgericht Düsseldorf ikke har international kompetence i sagen mod dem.

- 5 Landgericht Düsseldorf dømte de sagsøgte parter i henhold til påstandene og støttede for så vidt angår sagsøgte nr. 3 og 4 sin internationale kompetence på artikel 8, nr. 1), i forordning (EU) nr. 1215/2012. Det må lægges til grund, at de principper, som Domstolen opstillede i sin dom af 29. september 2017 – sag C-24/16 og C-25/16 – Nintendo Co. Ltd. mod BigBen Interactive GmbH m.fl. [ECLI:EU:C:2017:724] skal anvendes.
- 6 Sagsøgte nr. 3 og 4 har – efter at sagsøgte nr. 1 og 2 har trukket deres oprindelige appel tilbage – iværksat appel til prøvelse af denne dom og bl.a. gjort gældende, at tyske retter ikke har international kompetence. De har kun udøvet deres aktivitet i Polen og leverede også varerne til deres aftagere dér. Dommen Nintendo mod BigBen kan ikke anvendes på nærværende sag, fordi sagsøgte nr. 1 og 2 på den ene side og sagsøgte nr. 3 og 4 på den anden side ikke er tilknyttet hinanden på relevant vis.

B)

- 7 Løsningen af tvisten afhænger af besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål.
- 8 Tyske EU-varemærkedomstole kan kun have international kompetence i sagen mod sagsøgte nr. 3 og 4, såfremt dette følger af artikel 8, nr. 1), i forordning (EU) nr. 1215/2012. Kun for så vidt angår sagsøgte nr. 2, der har bopæl i Nordrhein-Westfalen, har Landgericht Düsseldorf (i appelsager rettens 20. afdeling i civile sager) international kompetence i henhold til artikel 125, stk. 1, i forordning (EU) 2017/1001. Landgericht Düsseldorf har derfor kun kompetence for så vidt angår sagsøgte nr. 3 og 4, såfremt kravene i sagen mod disse parter og i sagen mod sagsøgte nr. 2 »er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig«.
- 9 De faktiske omstændigheder i den foreliggende sag adskiller sig for det første fra situationen i dommen Nintendo mod BigBen ved, at leverandørrelationen i den foreliggende sag ikke bestod mellem den ankersagsøgte, nemlig sagsøgte nr. 2, og sagsøgte nr. 3 og 4, men derimod mellem sagsøgte nr. 1 og sagsøgte nr. 3, hvorimod de omhandlede krav rettes mod sagsøgte nr. 2 og 4 i disses respektive egenskab af repræsentant for de pågældende juridiske personer.
- 10 For det andet tog Domstolen i dommen Nintendo mod BigBen blandt andet udgangspunkt i, at de sagsøgte parter tilhørte samme koncern (jf. præmis 51 i dommen). Der foreligger ikke en sådan forbindelse her. De pågældende parter i Tyskland og Polen handler på eget ansvar og uafhængigt af hinanden. I sidste ende består der kun konneksitet i form af en distributionskæde. Det er tvivlsomt, om dette er tilstrækkeligt.
- 11 Der må gives sagsøgeren medhold i, at der er tale om de samme varemærker og de samme varer, der muligvis udgør en varemærkekrænkelse, og der derfor kan være risiko for modstridende afgørelser, såfremt én domstol anser salget for at udgøre en krænkelse, hvorimod en anden domstol ikke gør det. På den anden side ville

dette argument også gælde, hvis parterne slet ikke var tilknyttet hinanden men solgte de samme varer – som de har aftaget fra en tredjepart – inden for EU. Der skal for så vidt tages hensyn til, at det forhold, at artikel 8, nr. 1), i forordning (EU) nr. 1215/2012 kan anvendes, ikke må udhule kompetencereglen i artikel 125 i forordning (EU) 2017/1002. I retspraksis fra nationale domstole (jf. dom fra Österreichischer Oberster Gerichtshof [øverste domstol i Østrig], GRUR Int. 2013, 569 – Red Bull mod Pitt Bull, 4 Ob 221/12x af 15.01.2013) er bestemmelsen imidlertid blevet anvendt i en sag, hvor der var tale om et rent leverandørforhold.

[Udelades]

ARBEJDSDOKUMENT